

naar saadanne Forhandlinger skulle gaae forud for Bestemmelsen af et Garnisonssted — og disse Forhandlinger maae jo betragtes som Underhandlinger — saa maa ogsaa saadan en Underhandling, for at føre til et for begge Parter tilfredsstillende Resultat, kunne betragtes som endelig. Det er nemlig meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at føre Underhandlinger, som, efter at begge Parter ere gaaede saa vidt i deres Indrømmelser, som de have troet at kunne forsvare, atter skulde underkastes en ny Autoritet, hos hvem ganske andre Anskuelser kunde gjøre sig gjældende, og hvor det hele Spørgsmaal kommer under en fuldstændig ny Behandling. Det er denne Betragtning, som har afholdt Regjeringen fra tidligere at forelægge Rigsdagen et Forslag til Lov, hvorved enkelte Garnisonssteder bestemmes, idet man ikke har kunnet see bort fra de af mig antydede væsentlige Betænkkeligheder ved en saadan Fremgangsmaade. Da det nu imidlertid paa den anden Side er meget ønskeligt, at de Garnisonssteder, som overhovedet lade sig bestemme, ogsaa blive bestemte paa en for Regjeringen saavel som for de paagjældende Communer bindende Maade, saaledes altsaa, at Communer, som ved de førte Underhandlinger have erklæret sig villige til at bringe visse Offre, ogsaa faae Sikkerhed for, at ikke det Gode, for hvis Skyld de have bragt disse Offre, skal blive dem berøvet ved en simpel Regjeringsbeslutning, saa er man kommen til at søge en Udvei, og den har Regjeringen troet at finde i det Lovforslag, som nu foreligger, og som ifølge dets § 1 gaaer ud paa, at Hærsektionens Garnisonssteder kunne efterhaanden fastsættes ved kongelige Anordninger, samt at Forandring i de saaledes fastsatte Garnisonssteder kun kan skee ved Lov. Jeg troer, at den saaledes foreslaaede Ordning, hvorved det lægges i Administrationens Haand at træffe alle de Foranstaltninger og føre de Underhandlinger, som ere nødvendige til Bestemmelsen af et Garnisonssted, og hvorved det lægges i dens Haand at fremme til en endelig Afslutning med de paagjældende Communer, ikke frembyde nogen Betænkelse, naar paa den anden Side en saadan Bestemmelse kun kan opheves igjen ved Lov; thi

deri ligger for Communerne en fuldstændig Sikkerhed for, at et saadant Forhold ikke kan opsiges eenfaldigt, men kun ved Rigsdagens Deeltagelse i Foranstaltningen. Denne Fremgangsmaade vil ogsaa have den meget væsentlige Fordeel, at i ethvert Tilfælde, hvor Regjeringen og den paagjældende Commune ere blevne enige om Betingelserne for, at Kommunen bliver bestemt til Garnisonssted, vil en saadan Afgjørelse strax kunne blive gennemført, hvorimod den, hvis den endnu skal forelægges Rigsdagen, ikke kan blive bragt til Udførelse før den næste Rigsdagsamling. Jeg troer, at den her foreslaaede Fremgangsmaade, der, om end ikke i Bogstaven saa dog i Anden, er overensstemmende med § 6 i Hærsloven, vil kunne udføres til Tilfredshed for alle Parter, og jeg tillader mig saaledes at anbefale Lovforslaget til det høie Things Velvillie.

Formanden: Exemplarer af det saaledes forelagte Lovforslag skulle blive omdeelte.

Man gif derefter til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Tredie Behandling af „Forslag til Lov om Dpretelsen af aarlige Dvellseskatre i Finantsaarene 1870—71 og 1871—72.“

(Den Behandling findes i Tidenden, Sp. 1136—37.)

Der var ikke stillet noget Endringsforslag. Lovforslaget i sin Heelhed sattes under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, sattes Lovforslaget (see Tillæg A, Sp. 2015—16, jfr. Sp. 1431—32) under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 51 Stemmer.

Formanden: Da denne Sag nu er færdig fra Rigsdagens Side, skal Lovforslaget blive tilstillet Conseilspresidenten.

Det følgende Punkt paa Dagsordenen var:

Valg af 11 Medlemmer til et Udvalg angaaende „Forslag til Lov om